

BIKINI

JAMES PATTERSON BIJ DE BEZIGE BIJ

Tweestrijd
De affaire
Zevende hemel
Je bent gewaarschuwd
Cross Country
Achtste bekentenis
Ik, Alex Cross
Partnerruil
Het negende oordeel

James Patterson
& Maxine Paetro

Bikini

Vertaald door Richard Kruis

2010

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2009 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2009 Richard Kruis

Eerste druk mei 2009

Vierde druk juni 2010

Oorspronkelijke titel *Swimsuit*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Matthias Clamer/Stone/Getty Images

Foto auteur Sue Sollie Patterson

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 6278 1

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

Voor het thuisfront: Suzie en John, Brendan en Jack

PROLOOG

De feiten

Ik weet dingen die ik liever niet had geweten.

Een 'gewone' moordenaar vertoont geen enkele overeenkomst met een psychopaat. Die laatste heeft niets van de overvaller die in paniek raakt en zijn wapen leegschiet op een onfortuinlijke slijterijbediende, of van de man die woest een kogel door het hoofd jaagt van de falende tussenpersoon die hij opdroeg zijn spaargeld winstgevend te beleggen. Ook lijkt hij niet op de echtgenoot die zijn vrouw heeft gewurgd omdat hij weet of meent te weten dat ze hem bedriegt.

Psychopaten worden niet gedreven door emoties als liefde, angst, woede of haat. Zulke gevoelens kennen zij niet.

Zij voelen helemaal niets, neem dat van mij aan.

Gacy, Bundy, Dahmer, БTK en al die andere verknipte killers waren gevoelloos en werden gedreven door seksuele lusten en de kick van het moorden. De wroeging die u in de ogen van Ted Bundy meende te lezen toen hij bekende dertig jonge vrouwen te hebben vermoord, bestond alleen in uw eigen hoofd, want wat een psychopaat van alle andere moordenaars onderscheidt is dat hij er niet warm of koud van wordt. Hij geeft niets om het leven van zijn slachtoffers. Hij geeft niets om hun dood.

Wel kunnen psychopaten doen alsof ze betrokken zijn. Ze veinzen menselijke emoties om zich in ons midden te bewegen en hun prooi te kiezen. En na het plegen van hun wandaad gaan ze op zoek naar een volgende, nog grotere kick, ongebreideld en gewetenloos.

Mij is verteld dat het een ondraaglijke last moet zijn om zo door begeerten te worden verteerd en dat psychopaten om die reden blunderen.

Soms maken zij fouten.

Mogelijk herinnert u zich het bikini's showende model Kim McDaniels. Zij werd in het voorjaar van 2007 ontvoerd toen ze op Hawaïi vertoefde. Er werd nooit losgeld geëist. De plaatselijke politie reageerde traag, arrogant en dom. En er waren geen getuigen of informanten die konden vertellen door wie die mooie en getalenteerde jonge vrouw was gekidnapt.

Destijds was ik een voormalige politieman die zich op het schrijven van thrillers had toegelegd, maar aangezien mijn laatste boek bijna rechtstreeks van de pers in de ramsj belandde, was ik een mislukte boekenschrijver die een toontje lager moest zingen om het hoofd boven water te houden.

Ik trad in dienst als misdaadverslaggever van de *Los Angeles Times* en putte er moed uit dat die baan ook het beginpunt was geweest van de later zo vermaarde en succesvolle auteur Michael Connelly.

Vierentwintig uur na de verdwijning van Kim zat ik op vrijdagavond achter mijn bureau. Ik was juist bezig de paperassen op te bergen die hoorden bij een artikel over de zoveelste gewelddadige afrekening in het criminele circuit, toen mijn chef Daniel Aronstein mijn kantoortje binnenstapte. 'Vang,' zei hij en hij wierp een ticket naar Maui op mijn bureau.

Ik was toen bijna veertig en de misdaadverslaggeving zo goed als beu. Ik hield mezelf echter nog steeds voor dat ik op de juiste plaats zat om een idee voor een boek op te doen dat mijn leven nog één keer zou veranderen. Dat was een fabeltje waarin ik geloofde om mijn hoop op een betere toekomst levend te houden.

Het merkwaardige is dat ik er totaal niet op bedacht was toen dat grote idee zich aandiende.

Aronsteins ticket naar Hawaïi bood me de buitenkans waar

ik zo om verlegen zat. Ik zag een gigantische verspilling van tijd en geld voor me, strandtentjes met uitzicht op zee en halfnaakte meisjes. Ik zag mezelf al wedijveren met de concurrentie. En dat alles op rekening van de *Los Angeles Times*.

Ik liet het ticket in mijn binnenzak glijden en nam het vliegtuig naar het absolute hoogtepunt van mijn carrière.

De ontvoering van Kim McDaniels was een roodgloeiend nieuwsitem waarvan niemand de houdbaarheid kon voorspellen. Wereldwijd zat elke nieuwsorganisatie er al bovenop toen ik me voegde bij de troep verslaggevers bij het kordon politieagenten dat voor het Wailea Princess Hotel stond opgesteld.

Net als alle andere verslaggevers dacht ik aanvankelijk dat Kim waarschijnlijk tipsy was geweest, was opgepikt door een paar onverlaten die haar hadden verkracht, van het leven beroofd en gedumpt. Dat de ‘verdwenen schoonheid’ het nieuws een week zou domineren, of een maand, tot een of andere beroemdheid een uitglijer zou maken of de voorpagina’s werden opgeëist door het ministerie van Binnenlandse Veiligheid.

Niettemin had ik een illusie te onderhouden en een onkostenrekening te verantwoorden en dus baande ik mij een weg naar het hart van een even stuitende als fascinerende reeks wandaden.

Daardoor, en niet omdat ik er zelf zo tuk op was, werd ik een deel van het verhaal, zorgvuldig geselecteerd door een psychopaat die een eigen illusie koesterde.

Het boek dat u in uw hand houdt vertelt het ware verhaal van een behendig, ongrijpbaar en volgens velen uitzonderlijk monster dat zichzelf Henri Benoit noemde. En zoals Henri mij persoonlijk liet weten: ‘Zelfs Jack the Ripper heeft er niet van durven dromen zo te moorden.’

Om het verhaal van Henri op papier te krijgen verblijf ik al maanden in een afgelegen gehucht. Door de stroomstoringen, die daarginds eerder regel dan uitzondering zijn, heb ik mij bekwaamd in het werken met een gewone typemachine.

Ook blijkt dat ik het prima zonder Google kan stellen, want alles wat niet op mijn geluidsbanden of in mijn aantekeningen en knipselarchief te vinden is, staat voor altijd in mijn geheugen gegrift.

Bikini gaat over een seriemoordenaar die zijns gelijke niet kent. Hij heeft zijn moorddadige activiteiten tot hoogten opgestuwd die er voor- en sindsdien niet waren. Bij het vertellen van dit verhaal heb ik mij enige vrijheid gepermitteerd aangezien ik niet kon weten wat er op enig moment precies omging in het hoofd van Henri en zijn slachtoffers.

Maar maakt u zich daar maar geen zorgen over, zelfs niet voor even, want wat Henri mij in zijn eigen woorden vertelde wordt door feiten gestaafd.

En feiten vertellen de waarheid.

En de waarheid zal u net zo verbijsteren als zij mij verbijs-terde.

Benjamin L. Hawkins

Mei 2009

DEEL EEN

Fotogeniek

HOOFDSTUK 1

Blootsvoets en gekleed in een blauwwit gestreept mini-jurkje van het merk Juicy Couture werd Kim McDaniels ruw gewekt door een dreun tegen haar heup, een pijnlijke dreun. Ze opende haar ogen in de duisternis en onmiddellijk borrelden er vragen in haar op.

Waar was ze? Wat was er in godsnaam aan de hand?

Ze worstelde met de deken die over haar hoofd was getrokken en slaagde er uiteindelijk in haar gezicht vrij te krijgen. Toen drong er nog het een en ander tot haar door. Haar handen en voeten waren gebonden. En ze bevond zich in een krappe ruimte.

Opnieuw kreeg ze een opdoffer te verduren en nu schreeuwde Kim: 'Hé!'

Die schreeuw droeg niet ver, werd gesmoord door de benauwde ruimte en het geluid van een motor. Ze besepte dat ze in de kofferbak van een auto lag. Maar dat sloeg nergens op! Ze moest wakker worden!

Maar ze wás wakker, de kuilen en hobbels beeldde ze zich niet in. Ze probeerde haar polsen los te wrikken maar de knoop in het nylon koord was onverbiddelijk. Ze draaide zich op haar rug, trok haar knieën op en bam! Ze trapte tegen de klep van de kofferbak die geen millimeter week.

Ze trapte nog eens en nog eens en nog eens. Scheuten van pijn drongen van haar voeten door tot haar heupen. Haar inspanningen bleven vruchteloos en nu had ze zich ook nog bezeerd.

Ze werd door paniek overweldigd.

Ze zat vast. Ze was gevangen. Ze wist niet hoe en waarom dat gebeurd was, maar ze leefde nog en was niet gewond. En dus zou ze ontsnappen.

Zo goed en zo kwaad als dat ging zocht ze met haar geknevelde handen naar een gereedschapskist, een krik of een breekijzer, maar ze vond niets en haar hijgende ademhaling wees erop dat ze de zuurstof in de kleine ruimte bijna had verbruikt.

Waarom was ze hier?

Kim probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd, maar haar brein werkte traag, alsof ook daar een deken overheen was gegooid. Had iemand haar gedrogeerd? Had iemand haar stiekem een slaappil toegediend? Maar wie? Waarom?

‘Hèèèllllppp! Laat me eruit!’ gilde ze. En weer trapte ze tegen de klep van de kofferbak en stootte daarbij haar hoofd tegen een stalen stang. Haar ogen vulden zich met tranen. Ze was al doodsbang en werd nu ook kwaad.

Door haar tranen heen zag Kim vlak boven haar hoofd een metalen stang van ongeveer tien centimeter lengte. Dat moest de hendel zijn waarmee de kofferbak aan de binnenzijde kon worden geopend en ze fluisterde: ‘Dank u, God.’

HOOFDSTUK 2

Kims gebonden handen beefden toen ze naar de hendel reikte. Ze haakte er haar vingertoppen achter en trok. De hendel liet zich gemakkelijk bewegen – te gemakkelijk. De kofferbak sprong niet open.

Ze probeerde het nog een paar keer en verzette zich uitzinnig tegen het besef dat de hendel onbruikbaar was gemaakt, dat de kabel was doorgeknipt. Ze voelde dat de auto het asfalt had verlaten. Het geluid van de banden was zachter en ze vermoedde dat ze nu over zand reden.

Zouden ze de zee in rijden?

Zou ze in deze kofferbak verdrinken?

Ze schreeuwde opnieuw, een luide, woordeloze angstschreeuw die overging in een gepreveld gebed. *O, goede God, laat me hier levend uitkomen en ik beloof u...* en terwijl haar stem wegstierf hoorde ze achter haar hoofd muziek. Een zangeres zong met een bluesachtig stemgeluid een nummer dat Kim niet kende.

Wie bestuurde de auto? Wie deed haar dit aan? En waarom in godsnaam?

Nu ze weer enigszins helder kon denken, liet ze de gebeurtenissen van de afgelopen uren de revue passeren. Langzamerhand namen de herinneringen vorm aan. Ze was om drie uur opgestaan. Make-up om vier uur. Tegen vijven op het strand. Samen met Julia, Darla en Monique en dat andere prachtige maar vreemde meisje Ayla. De fotograaf, Gils, had met de ploeg

aan de koffie gezeten. En in de buurt van de fotosessie hadden mannen rondgehangen, jongens die voor de handdoeken zorgden en joggers die met begerige blikken naar de meisjes in de kleine bikini's hadden gekeken, naar het onverwachte maar aangename schouwspel van een fotoshoot voor *Sporting Life Swimsuit*.

Kim herinnerde zich hoe ze met Julia geposeerd had en dat Gils had gezegd: 'Minder lach, Julia. Zo is het prima. Schitterend, Kim. Super, zo ken ik je weer. Kijk in de camera. Fantastisch.'

Daarna waren de telefoontjes begonnen, tijdens het ontbijt en ook de rest van de dag nog.

Tien verrekte telefoontjes voor ze haar mobieltje had uitgezet.

Douglas had haar gebeld, opgeroepen, gestalkt. Om knettergek van te worden. Het was Doug!

En ze dacht aan wat er eerder die avond was voorgevallen, na het diner toen ze in de bar van het hotel had gezeten met artdirector Del Swann die de leiding over het geheel had en die haar moest begeleiden. Del was op een gegeven moment naar het toilet gegaan en op de een of andere manier waren hij en Gils, beiden voor de volle honderd procent van de herenliefde, van de aardbodem verdwenen.

En ze herinnerde zich dat Julia aan de bar had zitten praten met een man. Ze had geprobeerd haar aandacht te trekken, maar Julia had geen oogcontact met haar willen maken. En dus was Kim maar een wandeling gaan maken op het strand. *En dat was alles wat ze nog wist.*

Het strand op, met haar uitgeschakelde mobieltje aan haar riem. En nu dacht ze dat Doug door het lint was gegaan. Doug, met zijn maniakale woede-uitbarstingen. De stalker die hij was geworden. Misschien had hij iemand betaald om iets in haar drankje te doen.

Ze begon het te doorzien. Haar brein functioneerde weer prima.

Ze schreeuwde: 'Douglas? Dougie?'
En toen, alsof God haar persoonlijk had horen roepen, klonk er in de kofferbak plotseling een beltoon.

HOOFDSTUK 3

Kim hield haar adem in en luisterde.

Er ging een telefoon, maar niet met haar beltoon. Dit was een lage brom, niet de vier maten van Weezers 'Beverly Hills'. Hoe dan ook, als dit exemplaar op dezelfde manier was ingesteld als de meeste mobieltjes, zou het na drie keer overgaan overschakelen op de voicemail.

Dat mocht ze niet laten gebeuren!

Waar lag dat verdomde ding?

Ze rukte aan de deken en het koord sneed in haar polsen. Ze tastte rond op de vloer, voelde onder het kleed bij de rand een bobbel die door haar stuntelige bewegingen verder naar het midden schoof... *O nee!*

Het toestel was al twee keer overgegaan en klonk nu voor de derde keer. Haar polsen waren nat van het zweet en haar radeloosheid had haar hartslag tot ongekende hoogte opgestuwd toen ze het mobieltje wist te grijpen, een dik, ouderwets ding dat ze met trillende vingers vasthield.

Ze zag het nummer van de beller, maar er stond geen naam bij en ze herkende het nummer niet.

Maar het maakte niet uit wie het was. Het mocht iedereen zijn.

Kim nam het gesprek aan en drukte het toestel tegen haar oor. Met hese stem riep ze: 'Hallo? Hallo? Wie is daar?'

Maar in plaats van een antwoord hoorde Kim zingen, door Whitney Houston deze keer: 'I'll al-ways lo-ve you-ou-ou'

klonk er uit de autoradio, alleen harder en duidelijker.

Hij belde haar terwijl hij achter het stuur van de auto zat! Boven de stem van Whitney uit schreeuwde ze: ‘Dougie? Dougie, waar ben je verdomme mee bezig? Geef antwoord.’

Maar hij gaf geen antwoord en Kim huiverde in de benauwde ruimte waarin ze zwetend als een otter, als een braadkip lag vastgebonden terwijl Whitneys stem haar leek te bespotten.

‘Doug! Waar ben je mee bezig?’

En toen wist ze het. Hij liet haar voelen hoe het was om te worden genegeerd. Hij leerde haar een lesje, maar dat zou hij niet winnen! Ze bevonden zich op een eiland, toch? Hoe ver zouden ze kunnen gaan?

Kim zou haar woede gebruiken als brandstof voor het brein dat haar succesvol door de medische vooropleiding aan de universiteit van Columbia had gevoerd en dat nu Doug op andere gedachten moest brengen. Ze zou hem moeten bespelen, hem zeggen hoezeer het haar speet en hem poeslief aan het verstand brengen dat het allemaal niet haar schuld was. In haar hoofd nam ze haar aanpak door.

Weet je, Dougie, ik mag de telefoon niet opnemen als ik werk. Het contract verbiedt me heel strikt dat ik iemand vertel waar de fotoshoot plaatsvindt. Ze kunnen me daarvoor ontslaan. Dat begrijp je wel, toch?

Ze zou hem de indruk geven dat ze, al hadden ze dan een punt achter hun relatie gezet en al moest hij krankzinnig zijn om haar dit aan te doen – misdádig godbetert! –, desondanks zijn liefje was.

Maar, en dat was haar plan, zodra hij haar daar de gelegenheid voor gaf, zou ze hem een trap in zijn ballen of tegen zijn knieschijven verkopen. Ze beheerste de judosport voldoende om hem uit te kunnen schakelen, hoe groot en sterk hij ook was. Daarna zou ze rennen voor haar leven en hem verder aan de politie overlaten!

‘Dougie?’ riep ze in de telefoon. ‘Geef alsjeblieft antwoord.’

Alsjeblieft? Dit is echt niet leuk meer.'

Opeens werd de muziek zachter gedraaid.

Ze hield in het donker haar adem in en met bonkend hart luisterde ze ingespannen. Toen hoorde ze een stem die tegen haar sprak, een mannenstem die warm klonk, bijna teder.

'Om eerlijk te zijn is het nogal grappig, Kim, en het is ook heerlijk romantisch.'

Kim herkende de stem niet.

Maar ze wist zeker dat het niet de stem van Doug was.

HOOFDSTUK 4

Als koude vlammen trok er een volgende angstvlaag door Kim heen en ze ging bijna van haar stokje. Maar ze wist zichzelf onder controle te krijgen. Ze perste met kracht haar knieën tegen elkaar, beet zichzelf in haar hand en wist bij zinnen te blijven. Ze luisterde nog eens naar die stem in haar hoofd.

Om eerlijk te zijn is het nogal grappig, Kim, en het is ook heerlijk romantisch.

Ze had die stem absoluut nooit eerder gehoord.

Alles wat ze zich daarnet nog had voorgesteld, Dougs gezicht, zijn zwak voor haar, het jaar waarin ze leerde hoe ze hem moest aanpakken als hij zijn zelfbeheersing verloor, dat alles was op slag verdwenen.

Er had zich een nieuwe werkelijkheid aangediend.

Een volslagen vreemde had haar vastgebonden en in de kofferbak van zijn auto gegooid. Ze was ontvoerd! Maar waarom? Haar ouders waren niet rijk. Wat zou hij haar aandoen? Hoe zou ze kunnen ontsnappen? Dat zou ze, maar hoe?

Kim had zwijgend geluisterd voor ze vroeg: 'Wie ben jij?'

Opnieuw hoorde ze de warme, kalme stem: 'Vergeef me mijn lompheid, Kim. Ik zal me over een paar minuten aan je voorstellen. Het duurt nu niet lang meer. En maak je geen zorgen. Alles komt goed.'

Toen verbrak hij de verbinding.

Kim voelde zich wezenloos. Het was alsof ook haar brein de verbinding had verbroken. Maar een paar tellen later tuimelden

de gedachten over elkaar heen. Ze putte hoop uit de geruststellende woorden van de vreemdeling. En ze klampte zich eraan vast. Hij had... vriendelijk geklonken. *Alles komt goed*, had hij gezegd.

De auto maakte een scherpe bocht naar links en Kim sloeg tegen de zijkant van de kofferbak. Ze zette zich schrap en opeens drong het tot haar door dat ze het mobieltje nog steeds in een ijzeren greep hield.

Ze hield de toetsen vlak voor haar neus. Ze kon de nummers nauwelijks onderscheiden bij het bleke licht van het display maar toch lukte het haar 911 in te toetsen.

Ze hoorde het toestel drie keer overgaan, vier keer en vervolgens de stem van de telefonist: '911. U heeft een noodgeval te melden?'

'Mijn naam is Kim McDaniels. Ik ben...'

'Ik heb u niet verstaan. Spel uw naam, alstublieft.'

Kim rolde naar voren toen de auto tot stilstand kwam. Ze hoorde het portier dichtslaan. En ze hoorde dat de sleutel in het slot van de kofferbak werd gestoken.

Ze greep de telefoon. Ze was bang dat de stem van de telefonist haar zou verraden. Maar als ze op zou hangen, verloor ze de GPS-verbinding met de politie, haar grootste kans om te worden gered.

De verbinding kon worden nage trokken? Zo was het toch?

'Ik ben ontvoerd,' siste ze in de telefoon.

De sleutel draaide rond in het slot, naar links en naar rechts. Het mechaniek gehoorzaamde niet onmiddellijk en in die korte tijdspanne overdacht Kim vertwijfelt haar plan. Het was nog steeds een goed plan. Stel dat haar ontvoerder erop uit was om seks met haar te hebben. Dat zou ze wel overleven, maar ze moest slim zijn, hem voor zich winnen en zich alles zo goed mogelijk moeten inprenten om de politie te kunnen informeren.

De klep van de kofferbak ging omhoog en er viel maanlicht op haar voeten.